

Ez szépirodalom, és bármely hasonlóság
a könyv szereplői és élő, illetve
halott személyek között
pusztán a véletlen műve stb.

Hollywood

I

Pár nap múlva hívott Pinchot, hogy mehet a forgatókönyv. Nézzünk be hozzá, ilyesmi.

Úgyhogy megmondta, merre lakik, és már bent is ültünk a VW-ben. Marina del Rey felé vettük az utunkat. Különös környék az.

Aztán már odalenn voltunk a kikötőnél, és a hajók mellett suhantunk. Túlnyomó többségében vitorlások voltak, és páran a fedélzeten foglalatoskodtak spéci vitorláscuccokban, sapkában, napszemüvegben. Legtöbbjükről lerítt, hogy korántsem győtrelemként élik meg napi teendőiket. Ebből az érzésből valahogy kimaradtak. Nem kapta el őket az ékszív, és most már nem is fogja. Ez a Kiválasztottak kiváltsága itt a szabadság földjén. Ha nem is teljes meggyőződéssel, de hadd mondjam ki, az efféle emberek elég hülye benyomást tettek rám. Mondanom sem kell, én semmiféle benyomást nem tettem rájuk.

Jobbra fordultunk, elhagytuk a dokkokat és egy olyan negyedbe értünk, ahol az utcanévadás ábécérendben történt, és a névadók igencsak kitettek magukért. Meglett az utca, bekanyarodtunk balra, a házat is megtaláltuk, és a kocsifeljárón megálltunk. Egészen odáig tartott a homokos part, az óceán elég közel volt ahhoz, hogy lássuk, ahhoz viszont elég

messze, hogy az ember biztonságban tudja magát tőle. A homok tisztábbnak tűnt, mint más homok, a víz kékebbnek, a szellő lágyabbnak.

– Nézd csak – mondtam Sarah-nak. – Íme, a halál előretolt helyőrsége. A lelkem okádik.

– Te csak ne aggódj a lelked miatt! – felelte erre Sarah.

Semmi szükség nem volt rá, hogy bezárjam a VW-t. Úgyis én voltam az egyetlen, aki be tudta indítani. Már az ajtónál jártunk. Bekopogtam.

Kinyílt az ajtó, és ott állt ez a magas, vékony, törekeny fickó. Körbelengte a *művészet*. Látszott, arra *született*, hogy Teremtsen, méghozzá remekműveket, és ebben soha semmi nem is hátráltatta, az olyan apróságok pedig, mint a fogfájás, a tépelődés és a balsiker, még véletlenül sem zavarták ténykedésében. Egyike volt azoknak, akiről legalábbis lerítt: na, egy zseni. Rólam meg ez rítt le: na, egy konyhai kisegítő. Úgyhogy az ilyen alakok kissé mindig felbaszták az agyamat.

– Elvinnénk akkor a szennyes ruhát, uram – mondtam neki.

– Ne is törődjön vele – avatkozott közbe Sarah. – Pinchot említette, hogy örömmel veszi, ha benézünk.

– Nyuszkókáim – szólt az előkelő férfi – kérem, fáradjanak beljebb.

Követtük a kis nyúlvalagút. Egyszer csak megállt valami furcsa pózban. Elbűvölő volt, ahogy visszazent ránk, és úgy beszélt, mintha az egész világ az ő remekbe szabott mondatkáiban gyönyörködne:

– Most pedig megyek a VOD-KÁ-MÉRT!

És el is tűnt a konyhában egy szempillantás alatt.

– Jon mintha róla mesélt volna egyik este – szólalt meg Sarah. – Paul Renoir. Operaszerző, meg valami filmopera nevű műfajban utazik. Marha avantgárd.

– Elhiszem, hogy nagy ember, csak ne az én fülcimpámat nyalogassa.

– Jaj, már! Folyton ez a defenzív stílus! Nem lehet mindenki pont olyan, mint te.

– Tudom. Elég baj az nekik.

– Az a te legnagyobb erősséged – mondta erre Sarah –, hogy mindentől rettegsz.

– Bár nekem jutott volna eszembe ez a mondat.

Előkerült Paul egy pohárral a kezében. Jól nézett ki az itala. Még egy kis *lime* is volt benne, és egy koktéلكeverő üvegpálcikával kevergette. Roppant előkelő!

– Paul – kérdeztem tőle –, lehet itt valami mást is inni?

– Bocsika – mondta. – Jaj, hát szolgáljátok *már* ki magatokat!

Tűztem a konyhába, szorosán Sarah nyomában. Mindenhol italos palackok. Addig is, amíg igyekeztünk dűlőre jutni, mit igyunk, nyitó nélkül felbontottam egy üveg sört.

– A töményt felejtsd el – szólalt meg a nejem. – Tudod te is, mi lesz, ha bedobsz egy felest.

– Jó. Maradjunk a bornál.

Találtam egy dugóhúzó, és kipécéztem magamnak egy csinos vöröset.

Gyorsan kiittuk, ami a poharunkban volt. Aztán újra csurig töltöttük őket, és irány kifelé. Volt idő, hogy Sarah és én társaságban *Zelda és Scott* néven futottunk, de ő nem repesett érte, ha ezzel vicceltem,

merthogy Zelda ugye csúnyán végezte. Én meg nem voltam túlságosan oda attól, amit Scott az írógépén termelt. Úgyhogy úgy voltunk vele, ennyit a közös humorérzékről.

Paul Renoir ott állt a hatalmas kilátóablaknál, és azt nézte, mi újság a Csendes-óceánnal.

– Jon késik – mondta az ablaknak meg az óceánnak –, de megkért, hogy adjam át az üzenetét, mindjárt itt lesz, várjátok meg.

– Oké, picim...

Sarah meg én leültünk. Kezünkben a pohár. Előttünk a nyúlvalagú valaga. Ő a tengert kémlelte. Láthatóan igencsak lekötötte.

– Chinaski – szólalt meg egyszer csak –, olvastam csomó művedet. Beszarás, apám. Nem semmi...

– Köszönöm. De az azért hadd legyen nyilvánvaló mindannyiunk számára, hogy ki a legjobb. Te vagy a legjobb.

– Nyuszkókám – mondta, és még mindig a tengert bámulta –, ez annyira, de annyira jólesett... hogy felismerted...

Kinyílt az ajtó, és egy hosszú, fekete hajú lány lépett be a szobába mindenféle kopogás nélkül. És máris azon vettük észre magunkat, hogy ott nyújtózkodik a heverőn, mint valami macska.

– A nevem Popppy – mondta –, négy pével.

Nem bírtam megállni:

– Scott és Zelda – feleltem bemutatkozás gyanánt.

– Picsába már! – szólt Sarah.

Erre megmondtam a valódi nevünket.

Paul felénk fordult, bár a tengert ezáltal szem elől tévesztette.

– Többek közt Popppy adja a pénzt a forgatókönyvedre.

– Még egy szót sem írtam – feleltem.

– *Majd írsz...*

– Lennél olyan szíves?

Ránéztem Sarah-ra, és az üres poharamat mutattam neki.

Sarah jó kislányként viselkedett. Fogta a poharat, kiment. Tudta, ha én is megyek vele, nekiesek a piáknak, és akkor kezdődik a durvulás.

Később azt is megtudtam, hogy Popppy másik neve Brazil Hercegnő. És hogy kezdetnek tíz lepedőt szánt nekünk. Nem is olyan sok az. De azért csak kijött belőle a lakbér egy része. Meg azé a pénzé is, ami piára ment.

A Hercegnő, aki ott hevert a heverőn, mint valami macska, ekkor rám nézett.

– olvastam az írásait. Annyira mulatságosak.

– Köszönöm.

Aztán odanéztem, Paul vajon hallotta-e.

– Hé, picim, hallottad? Mulatságos vagyok.

– Kétségkívül kivívtál magadnak – mondta – *bizonyos* rangot...

Húzott ki a konyhába, Sarah meg épp jött be a teలి poharakkal. Leült mellém. Gyorsan fölhajtottam az italt.

Ekkor jutott eszembe, hogy akár blöffölhetek is, persze, írom a könyvet, miközben hónapokon át elhéderezek itt Marina del Reyben, és öntöm magamba az italt. Nem volt időm megízlelni ezt a gondolatot a maga mélységében, mert egyszer csak feltárult az ajtó, és ott állt előttünk Jon Pinchot.

– No né!
– Nyuszkókám – feleltem.
– Azt hiszem, találtam valakit, aki a lóvét adja.
Neked nincs más dolgod, csak írni.

– Beletarthat pár hónapba.
– Noná, hogy bele...

Épp jött be Paul. Valami fura, rózsaszín lötytyöt hozott a Hercegnőnek.

Pinchot húzott ki a konyhába, italért.

Ez volt az első ilyen alkalom, és még számos hasonló követte. Megbeszéléseink szép fokozatosan tivornyákba csaptak át, már elsősorban részemről. Rájöttem, hogy erre elkerülhetetlenül szükségem van, hogy önbizalom dolgában is minden rendben legyen, hiszen valójában kizárólag a vers és a novella érdekelt. A forgatókönyvírást jó nagy baromságnak tartottam. De nálam különbek is kerültek már hasonló csávába. Röhej azért.

Megjelent Jon Pinchot, kezében egy pohárral. Leült.

Sokáig tartott az este. Csak pofáztunk, meg nem mondtam volna akkor sem, hogy miről. Végül Sarah is meg én is úgy eláztunk, hogy szóba se jöhetett, hogy kocsiba ülünk. Nagylelkűen felajánlottak számunkra egy hálószobát.

Ott, abban a szobában történt, a sötétben, miközben még egy utolsó pohár finom vörösborot töltöttünk magunkba, hogy Sarah megkérdezte:

– Szóval megírod a forgatókönyvet?
– Áá. Dehogya – feleltem.

2

Jon Pinchot legközelebb olyan három-négy nap múlva jelentkezett. Ismerte Danny Servert, az ifjú filmrendező, egyben producert, akinek saját stúdiója volt odalenn Venice-ben. Úgy volt, hogy Dannytól kölcsönkapunk egy vetítőtermet, hogy megnézhessük Pinchot dokumentumfilmjét, a *Nevető szörnyeteget*. Egy öntörvényű néger uralkodóról szólt, aki mellékesen kurvára tudott élni. Az volt a terv, hogy előtte beugrunk Pinchot-hoz, és megiszunk valamit. Hát így esett, hogy megint ott kötöttünk ki a Sailboat Lane-en...

Jon nyitott ajtót, Sarah meg én beléptünk. Jon nem volt egyedül. Ott ácsorgott egy alak a szobában. Fura egy frizurája volt: és mintha egyszerre ősz és szőke lett volna. Rózsaszín volt az arcbőre, vagy mondhatjuk vörhenyesnek is... Őrült tekintet, kerek, kék szem, de nagyon kerek és nagyon kék. Úgy festett, mint egy suhanc, aki valami rémes tréfára készül. Márpedig, mint arra idővel rájöttem, ő mindig pontosan ezt a benyomást keltette. Mindjárt láttam, hogy van benne valami szeretnivaló.

– Ő François Racine – mondta Jon. – Több filmben is játszott, és másokéban is.

– Méghozzá másokéban *pénzért*... – mondta François.

Biccentett:

– Örvendek.

Jon kiment, hogy inni hozzon nekünk.

– Kérem, bocsássatok meg – szólt François. – Még egy perc.

Az asztalon egy kis rulettjáték volt, az övé, elektronikus vezérlésű. Gombnyomásra a kerék sebes forgásba kezdett. François-nak halomszámra volt zsetonja. Egy hosszú papírlapon pedig a számításait vezette. Volt egy spéci táblája is, azon lehetett elhelyezni a tétet. François megtette tétjeit, megnyomta a gombot, és így szólt:

– Szívem hölgye, a forró fejű, Forgó Fejű Lady. Szerelmes vagyok belé.

Megjelent Jon, kezében a poharakkal.

– Ha François épp nem játszik, többnyire akkor is gyakorol, de ha nem, akkor is a játékon jár az esze.

A kerék megállt, és François egy krupié-gereblyével odahúzta magának a nyereményét.

– Épp elég időt töltöttem a kerék forgásának tanulmányozásával. Rájöttem a titkára – mondta François –, úgyszólván mindegy, hol áll meg a golyó, az biztos, hogy én eltalálom, és nyerek.

– Úgy tűnik, tényleg – mondta Jon –, csakhogy odalenn a kaszinóban nem mindig a bevált szisztéma szerint játszik. Olykor megfélemezik róla.

– Gyakran győz az önpusztítás szenvedélye – magyarázta François.

– Hank is szerencsejátékos – mondta Sarah. – Lóverseny. Mindennap kint van, ha van futam.

François erre rám nézett:

– Ah, a lovi. És nyersz?

– Szeretem azt gondolni, igen...

– Ó, egyik nap menjünk együtt...

– Remek ötlet.

François újra a kis keréknek szentelte minden figyelmét, mi meg kényelembe helyeztük magunkat. Végre kezdhettünk piálni.

– Komoly százezreket nyert és veszített már el – magyarázta Jon. – Csak akkor érdeklő a színészi hivatás, ha épp totál le van égve.

– Meg tudom érteni – mondtam.

– Erről jut eszembe – mondta Jon –, beszéltem ezzel a Harold Pheasant nevű producerrel, rendkívüli módon érdeklődik a forgatókönyv iránt. Hajlandó a film elkészültét támogatni.

– Harold Pheasant! – szólalt meg Sarah. – Hallottam már róla. Az egyik legnagyobb a szakmában.

– Pontosan – felelte Jon.

– Hé, még meg sem *írtam* a könyvet – ellenkeztem.

– Sebaj. Olvasott, ismer. Benne van a dologban.

– Hihetetlen, hogy ez így megy.

– Pedig ő gyakran így csinálja, és csak úgy dől hozzá a pénz.

Jon elment az üvegért.

– Lehet, hogy mégiscsak *meg kéne* írnod azt a forgatókönyvet – szólt Sarah.

– Nézd csak meg, mi történt F. Scott Fitzgeraldtal.

– Hol vagy te Fitzgeraldtól!

– Tényleg más történet. Ő leállt az itallal. Az vitte el szegényt.

François még mindig a mini-rulettel volt elfoglalva. Előkerült Jon, kezében az üveggel.

– Na még egy pohárral, aztán indulni kéne.

– Oké – mondtam.

– François, jössz? – kérdezte Jon.

– Jajj ne, bocsássatok meg, de muszáj maradjak, nagyon benne vagyok a kísérletezésben...

3

Rendes vetítőterem volt. Odakint meg volt egy méretes bárpult, és volt kiszolgálás. Még mozigépész is járt a vetítőteremhez. Danny Server viszont nem jött el.

Olyan heten-nyolcan lehettek a pultnál. Sejtetem se volt, kik. Én 7Up-os vodkára váltottam, Sarah meg valami bíborszínű lötyöt ivott, vagy valami zöldet, vagy valami zöldes-bíbort. Jon segített a gépésznek az előkészületekben.

A pult végében volt egy fickó, aki engem stírolt. Egyfolytában. Végül én is nézni kezdtem.

– Mégis ki maga? – kérdeztem.

Egy pillanatig csendben maradt, kiitta az italát, majd újra rám emelte a tekintetét:

– Egész a lábujjhegyemig pirulok, ha erre válaszolnom kell, de... Filmes vagyok.

Aztán kiderült, hogy Wenner Zergog, a neves német filmrendező. Dilis alak, frankón meg volt kattantva, folyton őrült módjára kockáztatta a saját és maga körül mindenki más életét.

– Valami értékesebbe kellene kezdenie – mondtam neki.

– Tudom én – felelte –, de nem értek semmi máshoz.

Megjelent Jon.

– Gyertek már, mindjárt kezdődik...

Követtük. Volt más is, aki elindult a vetítő felé, többek közt Wenner és a macája. Leültünk, kényelembe helyeztük magunkat. Jon megszólalt:

– Az ott a pultnál Wenner Zergog volt. A múlt héten tűzpárbajba keveredett a feleségével, mindketten kilőtték az egész tárat, de semmit nem találtak el...

– Remélem, mint filmes jobban fókuszál...

– Jobban, ne aggódj...

Sötét lett a teremben, és a vásznat betöltötte a *Nevető szörnyeteg*.

Lido Mamin nagy formátumú férfi volt mind testméretét, mind ambícióit illetően, azonban egy apró és csóró ország fia volt. A nagyobb országokkal merész játszmákat folytatott, jobbra és balra is ment az adok-kapok, mindkét oldallal vígan üzletelt: pénzben, élelemben és fegyverben utazott. Ha rajta áll, világalomra tör. Rohadt egy alak volt, és remek humorérzékkel volt megáldva. Rájött, hogy az élet nagy általánosságban, egyedül a sajátját leszámítva, csekély értékkel bír. Akire az országában akár csak a gyanú árnya vetült bármilyen tekintetben, pikk-pakk eltették láb alól, és a hulláját a folyóba hajították. Annyi holttest lebegett már a víz felszínén, hogy a krokodilok degeszre zabálták magukat, sőt, nem fért több beléjük.

Lido Mamin imádta, hogy filmezik. Pinchot még arra is rávette, hogy levezényeljen egy tanácskozást a kamera előtt. Az alattvalók mind remegve ültek,

Mamin meg egyre tette fel a kérdéseit, és politikáról hablatyolt. Folyamatosan vigyorgott, ki-kivillantak hatalmas sárga fogai. Ha épp nem gyilkolt vagy gyilkolásra adott ki parancsot, akkor kúrt. Volt egy tu-catnyi felesége, ha nem több, és annyi gyereke, hogy a számát se tudta.

A tanácskozás alatt olykor lefagyott az arcáról a mosoly, és az arca Isten Akaratát tükrözte. Ilyenkor látszott, hogy minden kitelik tőle. Érezte az emberei félelmét, és ez a félelem gyönyörűséget jelentett a számára. Ráadásul mindig a saját hasznára tudta fordítani.

A tanácskozás anélkül ért véget, hogy bárkit lemeszároltak volna.

Aztán összehívta országa valamennyi orvosát. A központi kórházba rendelte őket, és egy hatalmas műtőben tartott beszédet nekik. A székeket körkörösén helyezték el, Mamin pedig odalent, középen, náluk valamivel alacsonyabban állt, és a következő szavakat intézte hozzájuk:

– Maguk orvosok, mégis senkik, hacsak én azt nem mondom, hogy valakik. Azt gondolják, hogy bizonyos tudás birtokában vannak, ez azonban illúzió. Tanulmányaik mindössze egy aprócska területen biztosítanak maguknak valamiféle jártasságot. Fordítsák tudásukat a haza, ne pedig a saját maguk javára. Olyan világban élünk, ahol kizárólag a mindent túlélőknek lesz igazuk. Majd én megmondom, mit kezdjenek a szikéjükkel és az életükkel. Eszükbe ne jusson a bolondját járatni velem, és megpróbálni az akaratomnak ellenszegülni. Nem telne benne örömm, ha kénytelen lennék elpazarolni taníttatásuk

gyümölcsseit, ha kárba veszne értékes tudásuk. Soha ne tévesszék szem elől, hogy mindössze annyit tudnak, amennyi a taníttatásuk révén a birtokukba került. Én viszont *többet* tudok annál, ami megtanítható. Mindig úgy járjanak el, ahogy én javaslom, ezt az egyet szeretném RENDKÍVÜL KOMOLYAN a figyelmükbe ajánlani. Értve vagyok?

Szavait csend fogadta.

– Kérem szépen – folytatta Mamin –, valaki ellentétet mondani mindannak, amit az imént felvázoltam?

Még nagyobb csend.

Mamin egy baba volt, egy rémes baba, de az sem kizárt, hogy sokaknak imponált ocsmány stílusa – már ha nem voltak kénytelenek a gyilkosságokat és a kínzásokat szemtanúként átélni.

Aztán Mamin eldicsekedett az ország légierejével a kamera előtt. Csakhogy az országnak nem volt légiereje. Legalábbis egyelőre. Repülős tisztjei és azoknak uniformisuk viszont annál inkább.

– Ez itt – mondta Lido Mamin – országunk Légiereje.

Erre az első pilóta végigrohant egy hosszú pallóson. Igencsak szedte a lábát. Vágtatott. Aztán amikor ennek a palló-kifutópályának a legvégére ért, a levegőbe emelkedett, és csapdosni kezdett. Aztán földet ért.

Máris jött a következő pilóta. Megismételte az előbb látottakat.

Majd a következő pilóta.

És az utána következő.

Volt vagy 14, talán 15 repülős tiszt. Ahogy a levegőbe emelkedtek, és ordítottak egyet, elnevelték magukat, és az arcukra kiült valami emelkedettségféle. Nagyon furcsa volt végül elkapni azt az érzést: hogy noha mindet nevetésre készítette a röhejes helyzet, azért *hittek* benne.

A legutolsó levegőbe emelkedés és földet érés után Mamin egyenesen belenézett a kamerába.

– Idétlenül néz ki, az igaz, mégis rendkívüli jelentősége van. Ami a valóságban nem a miénk, annak a befogadására is készen állunk – legalább lélekben. Egy napon lesz saját Légierőnk. Addig sem duzzogunk, addig sem hunyászkodunk meg. Addig is van hitünk. Köszönöm a figyelmüket.

Azután néhány belső felvétel következett a kínzókamrákról. Senki nem volt odabent. Volt viszont ürülék. Láncok. A falakon vér.

– Íme – mondta Lido Mamin –, ahol az árulók és a hazugok végül színt vallanak.

Az utolsó jelenetben egy hatalmas kertben állt testőrök társaságában, összes feleségével és gyerekével. A gyerekek nem mosolyogtak, nem ugrándoztak. Csendben néztek bele a kamerába, épp ahogy a testőrök. A feleségek mind mosolyogtak, többen kisdeddal a karján. Lido Mamin mosolygott, ki-kivillantak hatalmas, sárga fogai. Rendkívül szimpatikus, már-már szerethető benyomást keltett.

A legutolsó kép az elhízott krokodilok folyóját mutatta. Ott lebegtek kövéren a vízfelszínen, fásultak voltak, épp hogy mozgatták a szemüket, miközben hatalmas testüket sodorta a víz. Vége.